

Operació Espanya: un 155 per peces

«Un vell règim del 78 tracta de segellar les seves esquerdes a base de sembrar desil·lusió i agitar banderes. És potser la seva última oportunitat»

Els temps s'acceleren. La corrupció que trigava una dècada a aflorar -mediàtica i judicialment- ara es ventila en mesos. El temps que hem trigat a constatar com el ministre Fernández Díaz va destinar tot tipus de fons reservats per embrutir els líders dels partits independentistes i el secretari general de Podem, Pablo Iglesias, encarregant amb fons públics proves falses a la claveguera policial. També la seva posterior difusió primer pels telescaris a nòmina i, després, pels opinadors i tertulians obedients.

Tot i això, a Catalunya l'Estat es va veure obligat a retòrcer fins al ridícul i la vergonya -aliena i pròpia- els elements més bàsics de la seva pròpia legitimitat. Va enviar policies a colpejar votants pacífics en un referèndum que, havent-se de considerar simplement alegal, va acabar essent utilitzat -en una estratègia de la que qual encara no saben com sortir-ne- per empresonar primer i mantenir després en presó preventiva els líders dels partits i organitzacions socials independentistes. I el que va ser menys dolorós però encara més patètic va ser exigir a tots els opinadors que l'anomenessin "cop d'estat" al fet d'organitza-lo.

Mentre Casado, fugint de la seva pròpia mediocritat, s'obstina a estimbar-se pel penya-segat de Vox, el règim busca traïdors al mateix temps que vol subjectar el puntós Alberto Carlos per tal que torni a ser Albert Rivera, el moderat centrista del canvi sensat. Els temps s'acceleren. La clau és Espanya. La clau és el dia de demà.

És temps de traïdors. Darrera de tota la gesticulació exagerada de l'espanyolisme històric, està la decisió dels que no insulten, dels que de veritat manen, de buscar una solució al problema català lluny de Catalunya. De negociar, com és el cas d'Andalusia, el seu futur a Madrid. Un futur ja anunciat en forma d'article 155. Per a Catalunya i per a tota Espanya.

I aquesta és la clau. Per tal d'acordar un llarg i silenciàt període d'excepcionalitat que desmantelli, definitivament, no només l'autogovern català, sinó qualsevol alternativa política al bloc monàrquic de l'IBEX i la claveguera, un llarg període de "pacificació" que els retorni als vells temps, fa falta assumir que el bipartidisme ha acabat. Però de tal manera que això no ha de significar la fi del règim ni molt menys la desaparició dels qui de veritat sempre han manat. Fa falta una nova estructura. Fa falta un gran 155. Però un 155 "per peces".

Aquesta és la gran novetat. La política "per peces" és el gran descobriment de l'experiència andalusa: Vox pacta amb el PP i el PP pacta amb Ciutadans. Com en un joc de construccions, Ciudadanos i Vox estan junts, però no units entre sí, sinó per un tercer que els connecta.

Es pot aplicar aquesta juguesca a un futur govern espanyol per aprovar "per peces" un 155 a Catalunya? Pot el PSOE de Pedro Sánchez acabar tenint amb Podem majoria al Senat i que aprovi un 155 dur a Catalunya? Pot el dispositiu Ciutadans -ja junts, "tot i que no connectat", amb Vox- seguir ampliant la base electoral de la dreta esgarrapant vots espanyolistes al PSOE? Tal i com estan les coses a la madrilenya plaça de Colón, la resposta és segurament no.

Els trigèmins reaccionaris, amb les seves manifestacions a tres i els seus pactes 2+2, poden paradoxalment acabar de cimentar el complex bloc de la moció de censura. Fins a l'extrem de crear un joc de relacions que permeti a Pedro Sánchez aconseguir el que fins ara només ha aconseguit Podem: sobreviure des de la desobediència als embats més durs del règim. Al cap i a la fi, sembla que el president té per escriure un llibre: sap com se les gasten.

El que passa és que el règim assaja ara una nova alternativa: el lego polític de les coalicions "per peces". Si no és possible enfonsar Podem, si no és possible encoratjar un altre cop d'estat a Ferraz, si el sistema de partits s'atomitza, si amb les peces de Vox, PP i Ciutadans no dona per construir una majoria, si Ciutadans no creix perquè vira a la dreta... Potser el que fa falta és afegir simplement encara més peces al joc. Davant la lògica de construccions, només faltaria connectar Ciutadans amb un PSOE sense Pedro Sánchez per tal de tornar a votar juntament amb el PP un 155 dur. Junts... Però no connectats.

El més imprescindible és tenir peces suficients. I, potser, l'enèsima "nova esquerra" -tan amable com despistada, tan responsable que pot acceptar el menys dolent- no serviria ja només -com fins ara- per trencar als qui es neguen a "negociar", sinó per modelar aquesta vegada una nova peça. Una nova peça fonamental en la connexió de tot l'espectre polític -des d'Íñigo Errejón a Santiago Abascal- cadascun de forma "independent" i amb aquesta mica de menyspreu tolerant ("nosaltres no tenim cap pacte amb Vox", diu Juan Marín) que els mitjans s'ocupen d'amplificar, com hem vist a Andalusia.

És sabut que en política no hi ha casualitats. Un vell règim del 78 tracta de segellar les seves esquerdes a base de sembrar desil·lusió i agitar banderes. És potser la seva última oportunitat. O aconsegueixen sembrar el desànim cridant més alt que la resta que Espanya és només seva -amb la seva grandiloqüència, amb les seves campanyes mediàtiques, amb les seves enquestes- o aquest país aconseguirà construir una societat democràtica, plural, feminista i valenta que retorni les banderes als seus pals i torni a posar la vida al centre de la política.

Article signat per:

Noelia Bail, secretària general de Podem Catalunya

Gloria Elizo, secretària d'acció institucional de Podem i vicepresidenta quarta del Congrés dels Diputats